

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **P. C.**

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym
postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 stycznia 2018 r., sygn. akt III
Kow (...)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 grudnia 2020 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego
w (...) z dnia 29 października 2020 r., sygn. akt II AKo (...)

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

p o s t a n w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 29 października 2020r. upoważniony sędzia Sądu Apelacyjnego w (...) odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 stycznia 2018r., sygn.akt III Kow (...) (którego przedmiotem była skarga skazanego P. C. na decyzję Dyrektora Zakładu Karnego w U. z dnia 8 grudnia 2017r. o odmowie zezwolenia skazanemu na uczestnictwo w zajęciach kulturalno-oświatowych poza terenem zakładu karnego oraz odmowie przepustki) jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Na to zarządzenie zażalenie wniósł skazany, ponownie podnosząc argument dotyczący zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., tj. braku obrońcy z urzędu „w postępowaniu odwoławczym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne.

W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia prawidłowo wykazano, że wniosek skazanego nie obejmuje materii, w której dopuszczalne jest wznowienie postępowania w oparciu o treść art. 540 § 1 k.p.k. Zasadnie przy tym wskazano na treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r. (I KZP 56/05, OSNKW 2006, Nr 2, poz. 14). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził:

„Postępowanie skargowe ma swoją specyfikę, która odróżnia je wyraźnie od postępowania odwoławczego. Wystarczy wskazać na następujące jego cechy:

- wszczęcie następuje przez złożenie skargi, a więc środka zaskarżenia, który nie mieści się w pojęciu środka odwoławczego funkcjonującego w postępowaniu karnym (apelacja, zażalenie) i wykonawczym (zażalenie);

- skarga przysługuje nie od orzeczeń, ewentualnie od zarządzeń w wypadkach wskazanych w ustawie, jak to uregulowano w postępowaniu odwoławczym, lecz od decyzji organów wymienionych w art. 2 pkt 3-6 i 10 k.k., tj. podmiotów niemających statusu sądu w postępowaniu wykonawczym;

- uprawnienie do złożenia skargi ustawodawca nadał tylko skazanemu i zawęził, w porównaniu ze środkiem odwoławczym (art. 438 k.p.k.), podstawę zaskarżenia stanowiąc, że skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu niezgodności decyzji z prawem;

- podejmowanie decyzji przez podmioty wymienione w przytoczonym wyżej przepisie nie zostało ukształtowane jako procedura dwuinstancyjna, lecz skazanemu przyznano jedynie uprawnienie do poddania decyzji kontroli sądowej według kryterium zgodności z prawem.

Zważywszy na tak ukształtowany model postępowania skargowego nie ma podstaw do przyjęcia, że sąd, rozpoznający skargę jest sądem odwoławczym. Znamiennym potwierdzeniem tego wniosku jest treść art. 7 § 5 k.k.w., stanowiącego, że na postanowienie sądu wydane na skutek rozpoznania skargi zażalenie nie przysługuje”.

Wobec powyższego, trafnego stanowiska Sądu Najwyższego, nie ma racji żalący, iż w zainicjowanym przez niego postępowaniu skargowym istniała

konieczność wyznaczenia mu obrońcy z urzędu a postępowanie to podlega wznowieniu w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.